

אמר ליה רב אשי לאמימר: ובי עושין גרף של ריעי לכתחילה? הלוא אין לגרום שיהיה לו דבר מאוס כדי שיוציאנו!

רב ששת היה מחמיר וזריק לחו בלישניה אל עבר השלחן, ולא היה נוטלם בידו ומניחם על השלחן.

רב פפא זריק לחו בידו אל אחורי המטה שהיה מיסב עליה, ולא היה מניחם על השלחן, כדי שלא יצטרכו לנערם מהשלחן.

אמרו עליו על רבי זכריה בן אבקולם, שהיה מחזיר פניו אחורי המטה, וזורקן בפיו⁽⁸⁷⁾.

שמואל לטעמיה, שהוא סובר שאין בכך משום בזיון אוכלין, דאמר שמואל: עושה אדם כל צרכו בפת.

רבא⁽⁸⁵⁾ מטלטל לחו אגב לקנא דמיהא [ספל של מים]⁽⁸⁶⁾.

רב הונא בריה דרב יהושע היה צובר את הגרעינים עד שהם נמאסות, ועביד לחו כגרף של ריעי, ומטלטלם בפני עצמם, שהרי הדין הוא שגרף של ריעי ועביט של מי רגלים מותר להוציאן לאשפה, כדאיתא במסכת ביצה [לו ב].

הדרן עלך נוטל אדם את בנו.

אבל בדבר שאי אפשר היה לטלטלו לפני שבת, כגון גרעינים של פירות, הקלו חכמים יותר.

והרמב"ן תירץ, שהגמרא למעלה עוסקת בטלטול איסור שמונח עליו ההיתר, ומסקנת הגמרא שאין להתיר טלטול כזה אלא במת. וכאן מדובר בטלטול היתר שמונח עליו איסור, ודבר זה מותר כמו שהמשנה מתירה לסלק את הטבלא עם הקליפין כיון שצריך למקומם. [ועיין בהערה 72].

87. קטע זה הוא מהתוספתא [פרק י"ז ה"ד] ושם יש תוספת "אמר רבי יוסי: ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס שרפה את ההיכל". ועיין בחתם סופר ביאור נחמד בתוספתא.

בפני עצמם, והוא היה מחמיר על עצמו. ועיין בהערה 82.

85. תוספות [ד"ה רבא] גורסים "רבא" ולא רבה.

86. תוספות [ד"ה רבא] הקשו: בגמרא לעיל [קמב ב] מבואר, שרבא נהג להניח סכין על בר יונה חי ולטלטלו, רק מפני שהבר יונה ראוי לכוס, ורבא החמיר על עצמו לנהוג בו כמוקצה, אבל בדבר שהוא מוקצה מעיקר הדין לא היה רבא מתיר את הדבר, ולפי זה, איך נהג רבא לטלטל את הגרעינים אגב הכלי, הלוא הגרעינים הם מוקצה מעיקר הדין לדעת רבא הפוסק כרבי יהודה! ומתריצים התוספות, שבגמרא לעיל מדובר בדבר שהיה אפשר לטלטלו לפני שבת,